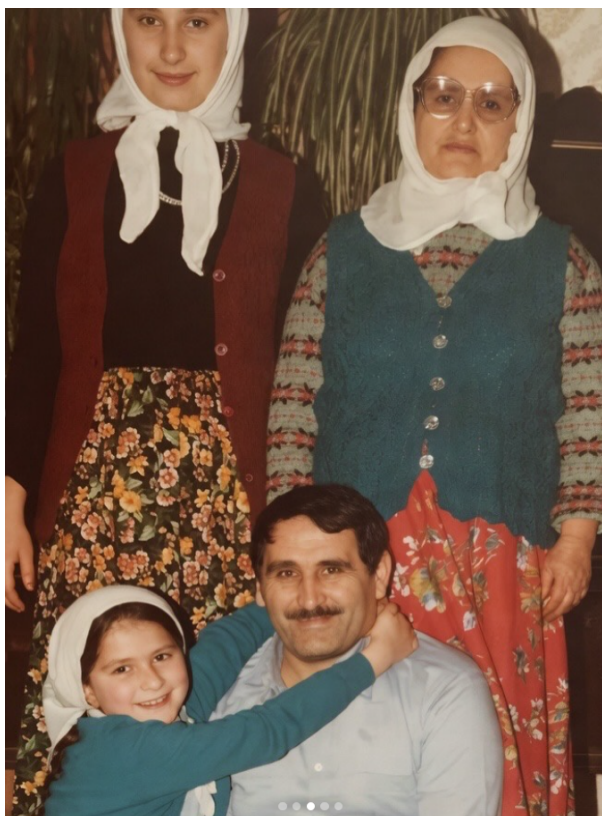

Turkse migratie naar Nederland: het persoonlijke verhaal van Cahide Başkut

Cahide Başkut

Publicatiedatum: 09-05-2026

Bron: #diasporatürk

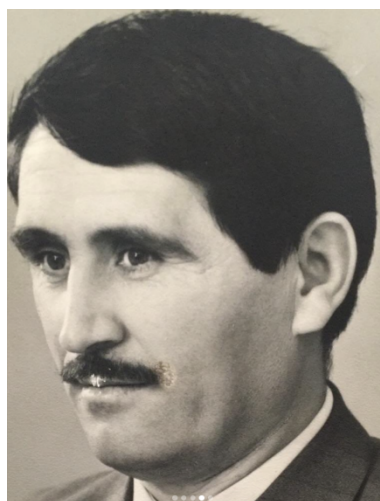
“Begin jaren zeventig werkte mijn vader in Nederland, in de stad Oss, bij de fabriek Thomassen & Drijver-Verblifa. In 1971 verloren wij mijn 11-jarige broer door een zeer ongelukkig ongeval. Op dat moment bestond ik nog niet. (Op de foto met de zwarte schorten staat mijn overleden broer helemaal vooraan.)

Omdat de familieleden vonden dat het te zwaar zou zijn om mijn vader dit verdriet in den vreemde te laten meemaken, besloten zij hem niet op de hoogte te brengen van het overlijden van mijn broer.

Mijn moeder kon niet lezen of schrijven. Iedere keer wanneer zij via mijn oudste broer de brieven van mijn vader liet voorlezen, werd het verdriet om mijn overleden broer alleen

maar groter. Mijn vader schreef in zijn brieven steeds:

‘Hoe gaat het met je, mijn Cahitim? Ik kus je ogen. De trein die ik voor hem heb gekocht, staat recht tegenover mij; ik kijk ernaar en denk aan hem.’

Deze situatie bleef zo voortduren totdat mijn vader met verlof naar Turkije kwam. Mijn moeder droeg dit zware verdriet een heel jaar alleen met zich mee en raakte daardoor erg uitgeput.

Toen mijn vader op verlof kwam en zijn zoon niet zag, begreep hij dat er iets ernstigs was gebeurd. Mijn grootmoeder vertelde op het dorpsplein dat wij mijn broer hadden verloren. Daarna volgden alleen maar groot verdriet en rouw.

Twee jaar na het overlijden van mijn broer ben ik geboren en kreeg ik de naam Cahide. (Het meisje met de bloemen in haar hand op de foto ben ik.)

In 1979 nam mijn vader ons ook mee naar Nederland. Op die leeftijd had ik één grote wens: ik droomde altijd van witte laarzen. Dat jaar kocht mijn vader de witte laarzen waar ik zo naar verlangde. Ze waren voor mij zo bijzonder en waardevol dat ik ze onderweg naar school in de sneeuw niet durfde te dragen, uit angst dat ze vies zouden worden. Daarom droeg ik ze in mijn hand.

Omdat ik nog jong was, leerde ik de Nederlandse taal snel. Mijn moeder en mijn zussen wilden zich niet te veel mengen in het leven daar. Toch konden zij op hun eigen manier goed omgaan met onze Nederlandse burens.

In ons nieuwe leven hoefde mijn moeder geen werk meer te doen in de tuin of op het land, waardoor zij meer rust had. Helaas namen haar gezondheidsproblemen in de loop der jaren toe.

Na een arbeidsongeval van mijn vader werd hij arbeidsongeschikt verklaard en ging hij met pensioen. Daardoor kwam voor ons het moment om terug te keren naar ons geboorteland. We maakten gebruik van de mogelijkheid tot definitieve terugkeer en gingen terug naar Turkije.

De jaren in Nederland zijn inmiddels herinneringen geworden.”